

Sygn. akt V Ca 277/12

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

|                 |                                                  |
|-----------------|--------------------------------------------------|
| Przewodniczący: | SSO Piotr Wojtysiak                              |
| Sędziowie:      | SO Bożena Miśkowiec<br>SO Beata Gutkowska (spr.) |
| Protokolant:    | sekr. sąd. Beata Dąbrowska                       |

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W. i J. W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. we W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie

z dnia 30 sierpnia 2011 r., sygn. akt XVI C 171/10

1. oddala apelację;
2. zasądza od (...) Sp. z o.o. we W. na rzecz M. W. i J. W. solidarnie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 277/12

## UZASADNIENIE

M. W. i J. W. wniesli o zasądzenie od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. we W. kwoty 5600 euro z ustawowymi odsetkami od 30 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty jako zwrot spełnionego świadczenia z umowy konsumenckiej, od której powodowie odstąpili.

W dniu 29 maja 2009 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia w sprawie IX Nc 478/09 wydała nakaz zapłaty zasądzając od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. we W. na rzecz powodów solidarnie kwotę 5600 euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania 2643 złotych.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, podnosząc zarzut niewłaściwości miejscowej sądu. Pozwana podniosła, że zawarta między stronami umowa nie należy do umów, uregulowanych ustawą z 02 marca 2000 o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, dotyczy nieruchomości, tj. uprawnienia do korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w ciągu roku i nie stosuje się zasady odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od jej zawarcia. Pozwana kwestionowała również datę wymagalności roszczenia, wskazując na dzień 26 sierpnia 2008 r.

Postanowieniem z dnia 09 grudnia 2009 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia przekazał sprawę wg właściwości miejscowej do rozpoznania temu Sądowi.

Pismem z dnia 21 maja 2010 r. powodowie podtrzymali dotychczasowe stanowisko.

Pismem z dnia 12 kwietnia 2011 r. powodowie ograniczyli żądanie do kwoty 2342,21 euro wraz z odsetkami ustawowymi od 01 kwietnia 2011 r. wobec dokonanych trzech wpłat przez pozwaną w dniach 28, 30 i 31 marca 2011 r. na kwoty 6290 złotych stanowiących równowartość 1573,28 euro, 6291 złotych stanowiących równowartość 1577,56 euro, 6291 złotych stanowiących równowartość 1568,08 euro.

***Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2011 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie:***

***1. zasądził od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. we W. na rzecz powodów M. W., J. W. solidarnie kwotę 2342,21 (dwa tysiące trzysta czterdzieści dwa Euro 21/100) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 04 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;***

***2. w pozostałym zakresie oddalił powództwo;***

***3. zasądził od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. we W. na rzecz powodów M. W., J. W. solidarnie kwotę 3361 (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie, w tym kwotę 2417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.***

Podstawa tego wyroku były następujące ustalenia i rozważania:

Dnia 22 czerwca 2008 r. J. W. i M. W. zawarli z (...) sp. z o.o. we W., poza siedzibą przedsiębiorstwa pozwanej spółki, umowę zatytułowaną „Umowa członkowska”. W umowie pozwana spółka zobowiązała się zapewnić powodom przyjęcie do tzw. Klubu (...) na okres do 2035 r. oraz wystawienie stosowanego certyfikatu, a świadczeniem wzajemnym powodów była kwota 5600 euro, w skład której wchodziło wynagrodzenie (cena) w wysokości 5 300 euro oraz 300 euro jako niezbędne koszty zawarcia umowy.

Powodowie spełnili swoje świadczenie w całości przy zawarciu umowy, przelewając na konto pozwanej kwotę 5600 euro stanowiącej równowartość 16960,43 złotych. Zgodnie z ogólnymi warunkami umowy, członkostwo w Klubie (...) uprawniało członka do korzystania z apartamentów tegoż klubu przez 6 tygodni w każdym roku w okresie trwania umowy pod warunkiem dokonania stosownej rezerwacji i poniesienia jej kosztów. Ogólne warunki zastrzegały, że w kandydaci mają prawo odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od jej zawarcia. W razie odstąpienia kontrahent pozwanej miał obowiązek zapłacić niezbędne koszty zawarcia umowy. Wpłata całości wynagrodzenia, określonego w rubryce płatności umowy członkowskiej dokonana w dniu jej zawarcia lub w trakcie 10 najbliższych dni, stanowić będzie nieodwołalne żądanie realizacji tej umowy.

Pismem z dnia 01 lipca 2007 r., nadanym tego dnia na pocztę, powodowie odstąpili od zawartej umowy z powołaniem się na umowne prawo odstąpienia, z zachowaniem terminu 10-dniowego, powołując się art. 2 ustawy z dnia 02 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Jednocześnie powodowie zażądali zwrotu spełnionego świadczenia.

W piśmie z dnia 22 czerwca 2007 r. pozwana odmówiła zwrotu świadczenia, podnosząc, iż nie stosuje się do przedmiotowej umowy przepisów ustawy z dnia 02 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, z uwagi na fakt, że przedmiotowa umowa dotyczy nieruchomości i do umów zawieranych z konsumentami poza lokalem przedsiębiorstwa nie stosuje się uprawnień do odstąpienia w terminie 10 dni.

W dniu 03 sierpnia 2008 r. powodowie skierowali do pozwanej wezwanie do zapłaty.

W dniu 28 marca 2011 r. pozwana spółka uiściła na rzecz powodów kwotę 6290 złotych, w dniu 30 marca 2011 r. kwotę 6291 złotych, w dniu 31 marca 2011 r. 6291 złotych.

Na wstępie rozważań Sąd Rejonowy zaznaczył iż wbrew twierdzeniu pozwanej, przedmiotem zawartej między stronami umowy nie był „zakup prawa do korzystania z apartamentu dla 2 do 6 lokatorów przez łącznie 6 tygodni, do wykorzystania w okresie obowiązywania umowy do 2035 r.”, ale jej treścią było uprawnienie powodów do składania w tym okresie pozwanej ofert wynajmu jednego z pomieszczeń hotelowych, nazwanych w umowie „apartamentami Klubu (...)”, po uzgodnionych już w umowie kosztach, przy czym pozwana nie zobowiązała się do tego, że przyjmie złożone przez powodów oferty. Zawarta między stronami umowa jest umową nienazwaną, na podstawie której strony uzgadniają ceny jeszcze nie zawartych umów o świadczenie usług hotelarskich, a także określają katalog pomieszczeń (apartamenty klubu (...)), które mogą być przedmiotem tych umów.

Zdaniem Sądu I instancji sporna umowa nie dotyczy zatem nieruchomości ani ich części, a jedynie prawa do składania ofert wynajmu pomieszczeń w hotelach i ośrodkach wczasowych po określonych w umowie cenach. Nie można umowie tej przypisać także elementów, określonych w ustawie z dnia 13 lipca 2000 r. o ochronie nabywców prawa korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w każdym roku oraz o zmianie ustaw Kodeks cywilny, Kodeks wykroczeń i ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. Nr 74, poz. 855). Nie jest to zatem umowa timeshare. Sąd Rejonowy zaznaczył, że przepisy ustawy, regulującej tej rodzaj umowy, także przewidują dla nabywcy prawo odstąpienia od niej bez podania przyczyny w terminie dziesięciu dni od doręczenia mu dokumentu umowy, przez złożenie przedsiębiorcy pisemnego oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy.

Dalej Sąd I instancji podkreślił, iż odnośnie przedmiotu spornej umowy będą miały do niej zastosowanie przepisy ustawy z dnia 02 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Nie było bowiem sporne to, że przedmiotowa umowa została zawarta poza lokalem pozwanej. W myśl przepisu art. 2 powołanej ustawy, konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Nie jest dopuszczalne zastrzeżenie, że konsumentowi wolno odstąpić od umowy za zapłatą oznaczonej sumy (odstępne). W razie odstąpienia od umowy umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie czternastu dni. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty.

Powodowie odstąpili od umowy z dnia 22 czerwca 2008 r., a zatem w myśl zacytowanego przepisu, pozwana winna zwrócić powodom całą zapłaconą przez nich kwotę. Z powołanego przepisu wprost wynika, że pozwana nie ma prawa zatrzymać części świadczenia, niezależnie od tego czy będzie to nazwane „odstępnym” czy „niezbędnymi kosztami zawarcia umowy”. Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny nie chroni w tym zakresie przedsiębiorcy, co oznacza, że zawierając umowę poza swoim lokalem przedsiębiorstwa ponosi ryzyko utraty kosztów związanych z zawarciem umowy.

W świetle powyższych uwag i powołanego przepisu Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w części niezaspokojonego dotychczas żądania - 2342,21 euro, biorąc pod uwagę fakt dokonanych przez pozwaną wpłat w dniach 28, 30 i 31

marca 2011 r. kwot: 6290 złotych, która na dzień 28 marca 2011 r. wynosiła 1573,28 euro, 6291 złotych, która na dzień 30 marca 2011 r. stanowi równowartość 1577,56 euro oraz 6291 złotych stanowiących równowartość w dniu 31 marca 2011 r. 1568,08 euro. Powodowie dokonali przeliczenia należności prawidłowo, czego nie kwestionowała pozwana, na podstawie średniego kursu euro wskazanego przez NBP z dat płatności 28, 30 i 31 marca 2011 r. (art. 358 k.c.).

Odsetki od żądanej kwoty roszczenia głównego - 1568,08 euro - zostały zasądzone zgodnie z żądaniem powodów, tj. od 01 kwietnia 2011 r.

Wobec zaspokojenia części żądania należności głównej i odsetek, przy braku oświadczenia powodów złożonych w trybie art. 203 § 1 k.p.c. o cofnięciu pozwu i zrzeczeniu się roszczenia w części, Sąd I instancji oddalił powództwo uznając roszczenie za spełnione częściowo i tym samym niezasadne, ponad kwotę 2342,21 euro.

***Apelację w niniejszej sprawie wniósł pozwany*** zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego wskazując na

- art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 2 marca 2000 o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny - błędną interpretację przepisów ustawy w zakresie ustalenia, że lokal, w którym została zawarta przedmiotowa umowa nie był lokalem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 1 pkt 2 ww. ustawy.

- art. 5 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny - błędną interpretację przepisów ustawy w związku z treścią umowy zawartej pomiędzy stronami, która wskazuje na fakt, że umowa ta miała związek z nieruchomościami;

- art. 359 § 2<sup>1</sup> k.c. - poprzez nieuwzględnienie zapisów o maksymalnej kwocie odsetek oraz

- błędną interpretację umowy zawartej pomiędzy powodem a pozwaną poprzez uznanie, że zawarta umowa nie dotyczy nieruchomości.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

***Sąd Okręgowy zważył co następuje:***

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w analizowanej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Z poczynionych ustaleń wyciągnięte zostały prawidłowe wnioski prawne i poprawnie sąd pierwszej instancji zinterpretował treść oraz znaczenie zastosowanych przepisów. Także uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadało wymogom określonym w art. 328 k.p.c., co pozwoliło Sądowi Okręgowemu na merytoryczną kontrolę orzeczenia. Stąd, w niniejszej sprawie sąd drugiej instancji na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął ustalenia faktyczne i wnioski prawne Sądu Rejonowego jako swoje własne. W tej sytuacji rozważeniu podlegały jedynie zarzuty zawarte w apelacji strony pozwanej.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego, to stwierdzić należy, że sprowadzają się one do uznania, że powodowie w razie przewidzianego umową skorzystania z prawa odstąpienia byli obowiązani do poniesienia kosztów zawarcia umowy w określonej w umowie wysokości. W ocenie pozwanego umowa między stronami została zawarta w lokalu przedsiębiorstwa oraz dotyczyła nieruchomości, co skutkowało tym, że powodowi nie przysługiwało prawo odstąpienia od umowy bez obowiązku uiszczenia na rzecz pozwanego kosztów zawarcia umowy. Z taką interpretacją umowy nie można się zgodzić.

Sąd Okręgowy w całości podziela rozważania Sądu Rejonowego w tym zakresie, bez konieczności ponownego ich przytaczania. Sąd Okręgowy podziela również stanowisko Sądu Rejonowego, że do zawarcia umowy doszło poza lokalem przedsiębiorstwa. Skutkować to musiało uznaniem, że powodowi przysługiwało prawo odstąpienia od umowy

bez podania przyczyny i obowiązku zwrotu jakichkolwiek kosztów, na podstawie art. 2 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

W związku z tym niezasadne są zarzuty naruszenia art. art. 1 pkt 2 oraz art. 5 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2000 o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 359 § 2<sup>1</sup> k.c. - poprzez nieuwzględnienie zapisów o maksymalnej kwocie odsetek. Sąd Rejonowy zasądził dochodzoną kwotę, której ostateczne wyliczenie powodowie przedstawili w piśmie z dnia 4 kwietnia 2011 r. Wyliczenie to uwzględnia wysokość wpłat dokonanych przez pozwanego i sposób zaliczenia tych wpłat przez powodów na odsetki i należność główną. Powodowie dokonywali przeliczenia na złote zgodnie z kursem NBP z dnia dokonywania wpłat poszczególnych rat przez pozwanego, a więc zgodnie z art. 358 § 2 zd. 2 k.c. Absolutnie nie wynika z tego wyliczenia, ani nie wykazał tego pozwany, aby powodowi zaliczali na poczet zaległości odsetki wyższe niż ustawowe. Również Sąd Rejonowy zasądził w wyroku z dnia 30 sierpnia 2011 r. dochodzoną kwotę wraz z odsetkami ustawowymi.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Z uwagi na oddalenie apelacji Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 600 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej, ustaloną na podstawie § 6 pkt. 4) w zw. z § 12 ust 1 pkt.1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).